

Politi og diakoni

Politi og diakoni er et tema som har vært på dagsorden de siste par årene. I fjor uttalte voldsforsker Ragnhild Bjørnebekk til Vårt Land at det er viktig at kirken samarbeider tett med politi og barnevern i kampen mot vold. Diakonos har intervjuet Helge Schönberg-Hansen som er politiutdannet og som er i ferd med å avslutte diakoniåret. Samtidig bringer vi et klipp fra en svensk rapport der samarbeid mellom kirke og samfunn har stått i fokus. Rapporten er utarbeidet av Ninni Smeberg som er diakonistateg i Svenska kyrkan og den bygger på beretninger og rapporter fra Stockholm stift.

Helge Schönberg-Hansen, hva fikk deg interessert i diakoni?

Jeg har alltid hatt et ønske om å jobbe kirken. At jeg havnet i politiet var vel egentlig en tilfeldighet, som jeg på mange måter føler har vært et veldig bra valg. For drøyt to år siden ble jeg av en kamerat tipset om muligheten til å ta diakonutdanning på deltid. Jeg hadde ikke hørt om andre som hadde kombinert politibakgrunn og diakonutdanning tidligere, men tenkte at det på mange måter kunne være en spennende kombinasjon. Samtidig ville det være en fin mulighet til å kunne jobbe i kirken. At jeg fikk muligheten til å ta denne utdanningen på deltid var avgjørende for meg, da jeg ikke var klar for å være student på full tid igjen. Hvor anvendelig kombinasjonen av de to utdanningene er har gått mer og mer opp for meg gjennom studiet.

Hvilken nytte ser du av diakonifaget i politiarbeidet?

I diakonien har kommunikasjon en viktig plass, særlig kommunikasjon med mennesker i krisesituasjoner. Nettopp det bruker vi i politiet mye tid på.

Dette har imidlertid ikke så stor plass i politiutdanningen. Det blir derfor i stor grad opp til den enkelte tjenestemanns erfaringer og interesser hvor mye vi gjør ut av denne biten. For å gjøre en så god jobb som mulig både når det gjelder å forstå folk og å nå fram til folk med vårt budskap er det viktig med formell kunnskap. Diakonen og politimannen treffer i mange tilfeller de samme menneskene. Selv om rollene i utgangspunktet kan virke langt fra hverandre har de også mye til felles. Begge vil kunne spille en viktig rolle i vanskelige situasjoner i menneskers liv. Og det kan være av stor betydning for den enkelte på hvilken måte jobben utføres.

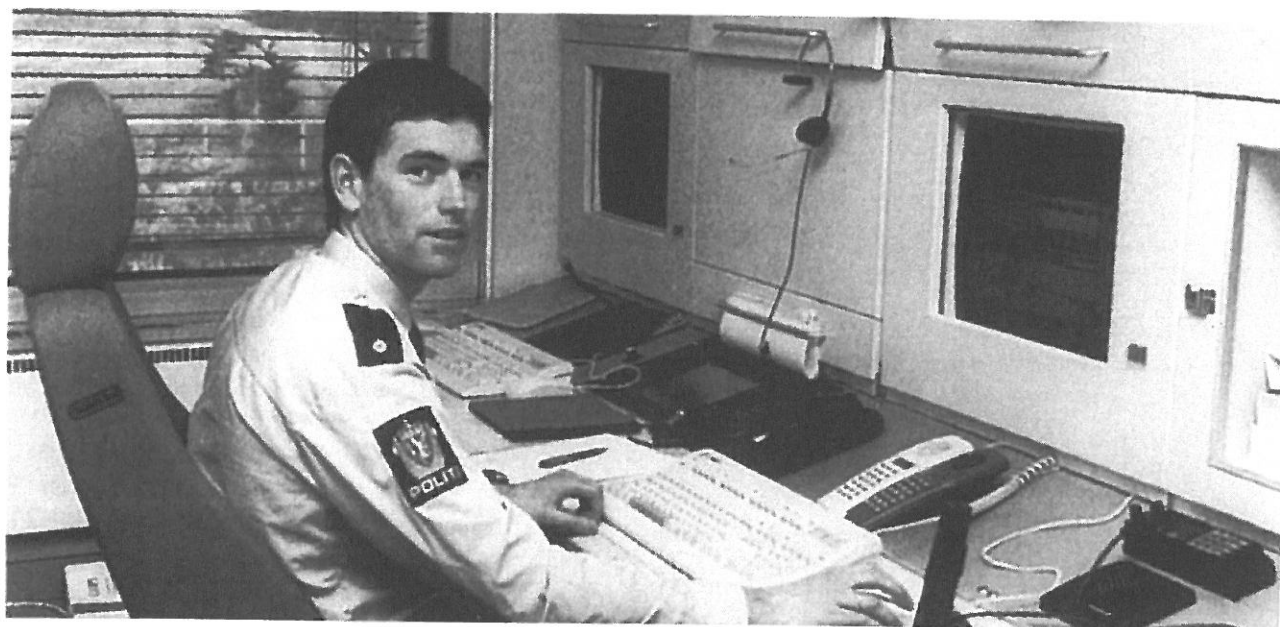
Noen rusmisbrukere har nesten politiet som nærmeste pårørende, fordi de mangler kontakt med familie eller rusfrie venner. Generelt tror jeg man i de fleste yrker kan ha stor nytte av en diakonal holdning til de menneskene man møter. Som politimann er det innimellom nyttig å bli påminnet om at vi samtidig som vi skal ha autoritet også må vise ydmykhet og tjenestevillighet. Mange av mennes-

kene vi møter i politiet er psykiatiske pasienter. I undervisningen i sjelesorg har jeg fått en del praktisk kunnskap om kommunikasjon med psykisk syke. Dette lærer vi dessverre ikke så mye om i den mer teoretiske psykologiundervisningen på Politihøgskolen.

Et annet viktig felt i politiet som kan dra nytte av en diakon er det som har med medarbeideromsorg å gjøre. Det er en stadig større åpenhet i politiet for at også "barske" politifolk har behov for å få snakket ut om tøffe opplevelser, enten det er bilulykker, væpnede aksjoner, selvmord eller andre ting. Jeg har et ønske om å kunne bli brukt i slike sammenhenger. Jeg har blitt imøtekommet på en positiv måte av arbeidsgiver når det gjelder min videreutdanning, og har fått klare signaler på at det er et ønske å få brukt denne kompetansen i polititjenesten. Det setter jeg veldig stor pris på.

Hvordan og på hvilke områder kunne kirke og politi samarbeide?

Mange steder og på flere områder eksisterer det allerede et godt samarbeid

Helge Schönberg-Hansen er politiutdannet og i ferd med å avslutte diakoniåret. (Foto: OP-magasin)

mellom politi og kirke. I forbindelse med nattkaféer i flere menigheter er det for eksempel ikke uvanlig med et samarbeid med forebyggende tjeneste i politiet, det vi kaller nærpoliti. Videre samarbeider kirke og politi ved dødsfall og andre krisesituasjoner. I katastrofesituasjoner har prester og diakoner et eget direktiv som omhandler tjenesten, og forholdet til blant annet politiet. Fra politiets side er vi dessverre ikke så flinke til å "henvise" mennesker som trenger hjelp til noen som kan hjelpe, for eksempel til kirken. Områder der vi ofte kommer til kort, for eksempel når det gjelder å kunne ta seg tid til en samtale, blir derfor ofte forsømt.

Selv har jeg stor tro på et godt utbygd samarbeid når det gjelder ungdomsarbeid. I lavterskeltilbud

som for eksempel nattkafé kan det være nyttig for ledere å få informasjon om rusproblematikk og -omfang i et lokalmiljø. Videre kan politiet være behjelpelig med undervisning om hvordan det er fornuftig å møte rus og vold i et slikt arbeid. Politiet har på sin side stor nytte av godt organiserte ungdomsarbeid som skaper meningsfylte aktiviteter for ungdom. I den grad det kan være nyttig kan politiet til en viss grad også selv ta del i forskjellige typer ungdomsarbeid.

Når det gjelder det å møte personer i krisesituasjoner tror jeg kirken kan ha mye å lære bort til politiet. Å utveksle kunnskap med jevne mellomrom er en bra måte å samarbeide på. Det er viktig å ha forståelse for den andres arbeidsoppgaver for å få til et godt samarbeid. Ellers tror jeg det

for meg som både diakonkandidat og politi må være en bevissthet på ikke å blande rollene sammen. Jeg kan nok dra mye nytte av en slik uortodoks blanding. Mye av arbeidshverdagen dreier seg om å møte marginaliserte mennesker på en god måte, enten en er politi eller diakon. Likevel er det også klare forskjeller som kan og bør skape begrensninger i en sammenblanding av rollene. Som politi må det nødvendigvis ofte dreie seg mer om lov enn om evangelium, og som diakon kan jeg ikke være opptatt av å påpeke feil, mangler og lovbrudd hos de jeg møter...

Hva er dine fremtidige planer?

Jeg har ikke foreløpig noen planer om å skifte beite. Jeg trives godt i politiet og på min arbeids-

plass. Dessuten tror jeg det kan bli gode muligheter for å få brukt diakonutdanningen konstruktivt i politiet. Det er også veldig motiverende å oppleve at min arbeidsgiver verdsetter min videreutdanning. Likevel har jeg nok lyst til å jobbe i kirken en gang i fremtiden. Med min bakgrunn er det nok ikke alle typer diakoni som er helt midt i blinken, men hvem gjelder vel det? En diakon må alltid dra nytte av sin egen fagutdanning og -erfaring. I arbeid med for eksempel rusmisbrukere og ungdom tror jeg min bakgrunn kan være relevant. Jeg har selv mange år bak meg som deltaker og frivillig leder i ungdomsarbeid, og kan nok gjerne tenke meg å jobbe med dette i kirken. ●